

International Educational Corporation
National University “Odesa Law Academy”

INNOVATION AND INTERNATIONALISATION IN HIGHER EDUCATION

**PROCEEDINGS
of the British–Ukrainian Conference**

*London,
16 October 2025*

ІННОВАЦІЇ ТА ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ У ВИЩІЙ ОСВІТІ

**МАТЕРІАЛИ
британсько-української конференції**

*м. Лондон,
16 жовтня 2025 року*

Odesa
“Yurydychna Literatura”
2025

UDC 378(410:477)(063)

I-64

Edited by **S. V. Kivalov**, Doctor of Law, Professor, Academician

Executive Editor: **D. A. Minchenko**

Innovation and Internationalisation in Higher Education : proceedings of the British-Ukrainian Conference (London, 16 October 2025) = Інновації та інтернаціоналізація у вищій освіті : матеріали британсько-української конференції (Лондон, 16 жовтня 2025 року) / edited by S. V. Kivalov ; executive editor D. A. Minchenko ; International Education Corporation ; National University “Odesa Law Academy”. — Odesa : Yurydychna Literatura, 2025. — 520 p.

ISBN 978–966–419–457–7

The proceedings of the British-Ukrainian Conference “*Innovation and Internationalisation in Higher Education*” are devoted to the development of joint educational and research initiatives, strengthening academic mobility, and promoting the exchange of experience between the academic communities of both countries. They also highlight the creation of new formats of cooperation in the fields of research, technology, and innovation. The implementation of British educational practices and international standards serves as a key factor in reforming the higher education system of Ukraine, contributing to its modernisation and successful integration into the European and global educational and research space.

UDC 378(410:477)(063)

Матеріали британсько-української конференції «*Інновації та інтернаціоналізація у вищій освіті*» присвячені розвитку спільних освітніх і наукових ініціатив, посиленню академічної мобільності, обміну досвідом між науково-педагогічними спільнотами двох країн, а також створенню нових форматів взаємодії у сфері досліджень, технологій та інновацій. Застосування британських освітніх практик і міжнародних стандартів є важливим чинником реформування системи вищої освіти України, сприяючи її модернізації та успішній інтеграції в європейський та міжнародний освітній і науковий простір.

The materials are published in the authors' editions.

The authors bear full responsibility for the quality, accuracy, and originality of their contributions.

© International Educational Corporation, 2025

© National University “Odesa Law Academy”, 2025

ISBN 978–966–419–457–7

Котлубай В. О.

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки та менеджменту
Національного університету «Одеська юридична академія»

ФОРМУВАННЯ ЦИФРОВОЇ КУЛЬТУРИ АКАДЕМІЧНОЇ СПІЛЬНОТИ УНІВЕРСИТЕТІВ УКРАЇНИ

Цифровізація освітнього простору стає ключовим чинником глобальної трансформації вищої освіти. Україна, яка переживає одночасно процес європейської інтеграції та кризи внаслідок війни, опинилася у ситуації, коли цифрові інструменти не лише полегшують освітню діяльність, а є умовою її безперервності, прозорості та конкурентоспроможності. Пандемія COVID-19, а згодом воєнні виклики змусили університети перейти на нові формати навчання, комунікації та управління, створюючи так зване «цифрове академічне середовище». Проте, як зазначають дослідники, наявність цифрових інфраструктур не гарантує їх ефективного використання без формування відповідної цифрової культури — системи цінностей, норм поведінки, управлінських рішень і соціальної взаємодії, що визначають ставлення до технологій [1; 6].

Для українських університетів розвиток цифрової культури означає перехід від фрагментарного застосування ІТ-рішень до системного формування цифрової компетентності, відкритості, етичної відповідальності та академічної доброчесності. Університети стають не просто споживачами технологій, а провідниками цифрових інновацій, здатними створювати та поширювати моделі «цифрового громадянства» у суспільстві [2; 4]. Від рівня зрілості цифрової культури залежить не лише якість освітнього процесу, а й імідж українських ЗВО у міжнародному академічному середовищі [5].

У більшості університетів України вже функціонують електронні платформи (Moodle, Google Classroom, Microsoft Teams, Canvas), внутрішні інформаційні системи управління, сервіси для наукової комунікації та електронного документообігу. Проте, як показують дослідження, рівень інтеграції цих інструментів у щоденну діяльність часто залишається обмеженим [1; 3].

Основна проблема полягає у тому, що цифровізація відбулася швидше, ніж культурна адаптація до неї. Частина викладачів продовжує сприймати технології як зовнішній обов'язок, а не як можливість для розвитку педагогічних практик; у багатьох університетах цифрова культура не має стратегічного визначення в місії чи політиках установи. Як наслідок, спостерігається низька взаємодія між кафедрами, слабка інтеграція ІТ у наукову діяльність та брак під-

тримки з боку адміністрації щодо підвищення цифрової грамотності [2; 3].

Суттєвим викликом є нерівномірність цифрової компетентності між різними групами академічної спільноти. Часто молоді викладачі й здобувачі демонструють високу гнучкість у роботі з технологіями, тоді як старші науково-педагогічні працівники відчують цифрову тривожність, побоювання втрати авторитету або складність переходу на нові формати комунікації. Наведене призводить до формування «цифрових розривів» у межах однієї інституції, що знижує ефективність командної взаємодії [5; 6].

Окрему загрозу становлять етичні та правові аспекти використання цифрових технологій. Поширення штучного інтелекту, автоматизованих систем оцінювання, платформ генерації контенту призводить до зростання кількості випадків неусвідомленого порушення академічної доброчесності. Університети мають не просто карати за плагіат, а формувати культуру відповідального використання технологій, пояснюючи, що етика цифрової взаємодії — це частина академічної ідентичності [4].

Нарешті, українські університети часто стикаються з браком стратегічного цифрового лідерства. Відсутність чітко визначених цифрових стратегій, розмитість відповідальності та нестача ресурсів призводять до того, що цифрові ініціативи носять фрагментарний характер, не формуючи спільної цифрової екосистеми [5].

Розвиток цифрової культури академічної спільноти вимагає поєднання управлінських, освітніх, етичних та комунікаційних механізмів.

Передусім університетам необхідно інституціоналізувати цифрову політику — визначити місію, цінності й принципи цифрової взаємодії, відобразивши їх у стратегічних документах, локальних положеннях і навчальних програмах. Такі політики повинні передбачати не лише технологічні стандарти, а й етичні правила — зокрема прозорість у використанні даних, відповідальне застосування ШІ, авторське право, захист інтелектуальної власності [1; 4].

Ключовим фактором є лідерство і менеджмент змін. Дослідження показують, що успішна цифрова трансформація в освіті залежить від стратегічної готовності керівництва до культурних змін [5]. Лідери цифрових перетворень мають не лише забезпечувати ресурсну підтримку, а й формувати довіру в колективі, мотивувати викладачів до інновацій, демонструвати відкритість до експериментів. В українських університетах важливо запроваджувати програми розвитку цифрового лідерства, що поєднують управлінську компетентність, педагогічні інновації та етичні принципи [2].

Не менш значущим напрямом є підвищення цифрової грамотності всіх учасників освітнього процесу. Такий підхід має включати систем-

не навчання викладачів, науковців і здобувачів навичкам аналітики даних, кібербезпеки, критичного мислення у цифровому середовищі, а також етичного користування цифровими інструментами [3; 6]. Університети можуть запроваджувати мікрокурси, воркшопи, сертифікаційні програми з цифрової грамотності та академічної доброчесності.

Особливу роль відіграють цифрові спільноти практики — відкриті мережі співпраці між викладачами, дослідниками й здобувачами, які діляться ресурсами, методиками, результатами досліджень. Саме такі спільноти забезпечують обмін досвідом і формують у членів університету відчуття приналежності до єдиної цифрової екосистеми [1; 7]. Крім того, важливо підтримувати відкриту науку (Open Science) — публікацію даних, відкриті архіви досліджень, репозиторії та цифрові журнали, що зміцнюють довіру до української академічної спільноти в Європі.

Формування цифрової культури неможливе без культури довіри та доброчесності. В умовах активного впровадження штучного інтелекту університети мають створювати власні етичні кодекси цифрової взаємодії, чітко визначаючи, як використовувати генеративні інструменти, якою є межа між допомогою технології та академічною працею людини [4; 7].

Цифрова культура університетів України — це не просто сукупність навичок користування технологіями. Це система цінностей, стратегій і норм, що формує нову якість академічного життя: відкритості, інклюзивності, етичності й стійкості до викликів. Вона стає основою модернізації освіти та інтеграції України в європейський простір вищої освіти. Для її становлення потрібна комплексна політика, що поєднує технологічні інновації, лідерство, цифрову грамотність і академічну етику. Саме університети з високим рівнем цифрової культури стають платформами розвитку людського капіталу, інновацій і довіри — тими осередками, що формують майбутню освітню систему України в умовах глобальних змін.

Список використаних джерел

1. Тимошенко О. І. Сучасні реалії та виклики цифрової трансформації в освіті. URL: <https://irback.e-u.edu.ua/server/api/core/bitstreams/1770103e-4ceb-4432-b257-fc65c72751ef/content>
2. Коваленко В. В. Перспективи використання цифрових технологій в управлінні проектами у процесі неформальної освіти ІТ-компаній. *Інноваційна педагогіка*. 2024. № 68(1). С. 249–253.
3. Koch C., Fehlmann F. Beyond Digital Literacy: Exploring Factors Affecting Digital Performance of University Staff. *Media and Communication*. 2025. Vol. 13(1). P. 1–15. URL: <https://www.cogitatiopress.com/mediaandcommunication/article/view/8913/4003>

4. Ковтун О. М. Академічна доброчесність та штучний інтелект: чи можливе поєднання? *Академічна доброчесність в епоху штучного інтелекту*: матеріали всеукраїнського науково-педагогічного підвищення кваліфікації. Львів; Торунь: Liha-Pres, 2025. С. 85–88.
5. Catherine Muthu, Chen Sze Liang, Khoo Wen Hui. Digital Transformation in Higher Education — A Study on Productivity and Environmental Sustainability. INTI JOURNAL. Vol.2023:05. URL: https://www.researchgate.net/publication/368187953_Digital_Transformation_in_Higher_Education
6. Ванг Д., Дольська О. Цифрова культура: особливості та її основні характеристики. *Актуальні проблеми філософії та соціології*. 2023. Вип. 41. С. 15–21.
7. Kapranov Y. Academic Integrity in the European Union: The Experience of Poland and Finland. *Академічна культура дослідника в освітньому просторі: європейський та національний досвід*: матеріали VIII Міжнародної науково-практичної конференції. Суми: СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2025. С. 31–33.

Кубасенко А. В.

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри оперативного-розшукової та поліцейської діяльності
Національного університету «Одеська юридична академія»

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ СЕКТОРА БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ

Система вищої освіти перебуває на етапі глибоких перетворень, що охоплюють і зміст навчання, і моделі організації, управління та міжнародної взаємодії. В умовах цифровізації та глобалізації безпекових загроз зростає запит на новий тип фахівця сектора безпеки — технологічно грамотного, аналітично орієнтованого, здатного ефективно діяти в динамічному інформаційному середовищі та інтегрованому міжнародному контексті. Відтак інтернаціоналізація підготовки фахівців безпекових структур виступає не просто трендом, а системоутворюючим чинником посилення національної безпекової спроможності.

Інтернаціоналізація освітнього процесу в секторі безпеки передбачає адаптацію програм до європейських і світових стандартів, розширення академічної мобільності, запровадження спільних міжінституційних курсів та модулів, формування міжкультурної комунікативної компетентності, а також інтеграцію цифрових технологій у підготовку кадрів. Такі підходи формують нову освітню парадигму, у якій цифрова трансформація виступає каталізатором якісних змін, а міжнародна співпраця — інструментом їх інституційного закріплення.

Козачук Д. А. Механізми адміністративного партнерства між університетами й органами державної влади: концепції UniGov Hub і Capra	422
Кондрич В. В. Поєднання правових традицій: виклики та механізми підтримки українських юристів, які здобувають кваліфікацію солісітора у Сполученому Королівстві	426
Корнілова О. В., Кравченко В. В. Особливості підбору персоналу для проєктної діяльності у закладах вищої освіти	429
Котлубай В. О. Формування цифрової культури академічної спільноти університетів України	432
Кубаснко А. В. Інтернаціоналізація підготовки фахівців сектора безпеки в умовах цифрової трансформації	435
Куклінова Т. В. Дослідження в системах відновлюваної енергетики на основі штучного інтелекту	438
Латковський П. П. Використання цифрових технологій у навчанні з метою модернізації освітнього процесу	443
Логінова Н. І., Дикий О. В. Методи машинного навчання для автоматизації перевірки практичних завдань з програмування	447
Лукашук К. Р. Перспективи використання досвіду Великої Британії у вдосконаленні освітнього процесу в Україні	450
Мазуренко С. В. Академічна доброчесність як складова професійної ідентичності майбутнього фахівця	453
Манаків С. Ю. Гейміфікація у вищій освіті: сучасні виклики та можливості	457
Мануїлова К. В. Використання інтелектуальних алгоритмів штучного інтелекту в системах національного та міжнародного оцінювання якості освіти	461